

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

Orationis De foedere Alexandræo enarratio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

IN ORATIONEM DE A EIS TON YPER

MOSTHENIS DE FOEDERE

ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝ.

Alexandræ enarratio, Hieronymo Vvolffio interprete.

δημ. συνηκων, δημοθενους λογων εξηγησις.

Magnam approbationem, Athenienses, merentur, qui iusurandum & fœdus seruari iubent. Non obsecrum est studioſis, è commentariis quos legerunt, orationem de fœdere Alexandræo videri adulterinam, & à Demosthene iudicari alienam, vt & septimam Philippicam, quam pro Haloneso quidam inscribuntur. Nā hæ vtręque Hegesippo, cognomine Crobylo, Timarchi præcipuo amico, adscribuntur. Suspectam autem faciunt orationem primūm insertæ orationes tractæ & historicę, cuiusmodi & apud Herodotum sententię sunt: cum ciuilem orationem acrimonia & celeritas & acumen deceant: in hac verò extensa plerāq; sint. Deinde nec spiritus videtur esse Demosthenicus, sed infirmus, remissus & imperfectus. Quin dictionem etiam non iniuria reprehendunt. Nam νεοπλατυ, & τυραννίζοντος, & τυραννίδοντος, & βέλους δόσε τὰς, & huius generis alia, non sunt familiaria Demostheni, & ipse genius orationis non habet puram libertatem Demosthenicam, neque obiurgationem, aut ingenuitatem illam ad reuincendum instructam. Iota denique oratio inuolucris tecta est, longè Demosthenis libertate inferior. Nam & liberè dici, & non liberè dicit: hortatur ad bellum, & belli tamen autor esse dubitat: animo inter metam & fiduciam attento: nec vt Demosthenes liber, nec vt Demosthenes tergiversans. Velle quidem se ostendit, sed tanquam lingua obseptra metu fœderis, subdubitat. Nisi quis illa ipsa fortè vel in primis Demosthenici artificij esse dicat. Cum enim tyrannus, in quem habebatur oratio, formidaretur, animiq; Græcorum cōcidissent, & Athenienses vix vel in seruos imperium tenerent: meritò hac via vsus, è re nata vim & vehementiam cohibet: & cum liberè dicendi opportunitate careat, tamen liberè dicit, & arte timorem vincit, & ab ipsa oratione libertatem petit, quam à viribus non habebat. Nam & in postremis Philippicis, quanquam non tot pericula impendebant, tamen vbi de bello agitur, cautus est, neque temerè ipse pronunciat, aut suadet, esse bellum suscipiendum: sed petit, vt cum rebus ipsis deliberent, vtrum illa opera belli an pacis sint iudicanda. Tali via etiam in hac oratione vti videtur. Quod igitur ad tractationem, & omnino ad genium attinet, non reicienda videatur. Sin dictionem in ea reprehenderis: neque Platonem, neque Comicos, neque reium gestarum scriptores omni carere crimine inuenias. Quin & hoc dicendum est, vsitatū esse Atticis & nomina fingere, & ad subiecta negocia receptis vocabulis vti: cuius generis apud Menandru & Aristophanē, qui atticissimo par Platoni habetur, multa reperiuntur. Quod si quis etiam tractam dicendi genus obiiciat: iurè is quidem reprehendere videbitur: sed tamè respōderi posset, propter tēpus & festinationem id accidisse. Nā id senectuti & orationis languori non esse imputandū, ex oratione de Corona constat, quæ paulo est hac cōcione posterior. Quæ quidè initio suscepti ab Alexandro imperij est habita, si illa dicta fuerit, eodè vel in India, vel apud Persas bellū gerente.

AΞΙΟΝ ΔΕ ΠΟΔΕΧΕΣΤΩ ΑΙ ΑΔΡΕΣ ΑΘΗΝΑΪΟΙ, ΣΦΟΔΡΑ ΤΩΙΣ
 ὄρκοις καὶ τῇ συνθήκῃς δεσμευομένων ἐμμενέμεν. (ἔτι ἐστὶν ἀδελφὸν τοῖς φιλομαθεῖσι δὲ ἄν ἀνεργῶσι καὶ ἀπομνημονεύων, ὅτι νοθεύεται ὁ πρὸς τῷ πρὸς ἀλέξανδρον συνηκῶν, & νεομιστοῖ ἐστὶ τῆ δημοθενους ἀλλόθιος, ὡσπερ καὶ ἔβδμοσ τῆ φιλιππικῶν, ὃν ἴσθρ ἀλονήσου πινεσ ὅτι γράφουσι. ἀμφοτέροις γὰρ τοῖσι δὲ πηρῶσι εἰς ἡγήσιππον τὸν κέρβυλον ὅτι κληθῆντα, πηρῶν ὁ ἀγαθὸν φίλον. ἐπάρουσι ἡ ἐκλήματα τὰ λόγῳ, ὡσπερ μὲν αἰ εἰσαγωγῆ τῆ λόγων ὑπῆται καὶ ἰσοεμῆ αἰ καὶ αἰ παρ ἡροδοτῶ ἐνομ. ἐπειτα, ὅπ ἀρεται τῆ πολυπλοῖ λόγου γο. γότις καὶ ἑαρχῆτις, καὶ τὰ τιμηκῆ: ἐν τούτω δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβληκῶν. εἶτα οὐδὲ τὸ πνεῦμα φαμὲν εἶν δημοθενικόν, ἀλλ' ἀδανείς καὶ ἀτοπον καὶ ἀτελεσ. μέμφονται καὶ τῇ λέξει δικηώς: τὸ γὰρ νοπλοῦτου καὶ τυραννίζοντες, καὶ τυραννίδοντος, καὶ βέλους δόσεταί περ ὅσα τοιῶτα, οὐ συνηθῆ δημοθενεί. τὸ τε ἦδος τῆ λόγου τῶ παρρησίαν οὐκ ἔχει καὶ ταρῶν τῶ δημοθενικῶν, οὐδὲ τῶ ὅτι πηρῶν ἐπείλω, τῶ ἐλεύθερίας καὶ τῶ ἐλεγκτικῶ. ὅλον ἡ τὸ εἶδος τῆ λόγου, ἡ δὲ ὑποκαλυμματικῆται, πολὺ τῆς δημοθενους παρρησίας δὲ δὲ παρρησίας εἶν. καὶ οὐ παρρησίας εἶν. καὶ ἀγαθῆ πρὸς πόλεμον, καὶ δέδωκε τὸν ἴσθρ τοῦτου λόγον, καὶ μέσση εὐβου καὶ εὐρασις, οὐτε ὡς ὁ δημοθέης παρρησίας εὐβου, οὐτε ὡς δημοθέης ὀκνῶν. ἐν δὲ ἔκπυται μὲν γὰρ τὸ βούλεται. ὡσπερ δὲ τῶ γλῶσσαν ἐκπερσεγμῶς ὑπὸ τῆ δέους τῆ συνηκῶν, ἴσθρ καὶ πῶν εἰ μὴ περ αὐτὰ ταῦτα λέγει τῆς ἐμῆου δὲ εἰνόπητος ἀπικρῶς εἶν. ἐπὶ γὰρ ὁ τυραννος πρὸς ὃν ὅστιν ὁ λόγος, φοβερός καὶ τὸ τῆ ἐλλῆνισ πέπλωκε φρονημα: ἀδελφῶν ἡ ἡρῶν ἡ μὴ ἡ δουλοῦν ὅδ' εἰκότως ταῦτη τῆ μετὸδ ὡ καρχηται, καὶ βιάεται πρὸς τῆ ἡρῶν τῆ δυνάμιν. παρρησίας γὰρ μὴ ἔχον καρχη, ὅμως παρρησίας εἶν, καὶ νικῆ τῆ τῆρῆ τῆ φόβου. καὶ λαμβάνει καρχη τῆ λόγου τῶ παρρησίαν, μὴ ἔχον αὐτῶ ἐν τῆς δυνάμει, καὶ γὰρ ἐν τοῖς τελοῦταῖσι τῆ φιλιππικῶν, καὶ περ οὐ τοσοῦτων φόβων ἐπιτηκῶν, ὅμως ἐστὶ πρὸς τῆ πολέμου λόγον ἀλαβῆς, οὐ πρὸς τῆς αὐτῆς δὲ φαμὲν ὄμνος, οὐδὲ εἰσηγῆ μῶς ὡς δὲ ὄν πολέμει, ἀλλ' ἀξίων ἐν τῆ πρὸς ἀλέξανδρον σκοπῆν, εἶτα καὶ τὰ τοιαῦτα κῶμιζεν εἰρῶν ἔργα εἶν) εἶτα πολέμει. καὶ τούτω ἡ πῶ τῶ τοιαῦτη μετὸδ ὡ καρχη μῶς φαίνεται. ὡς καὶ μὲν τῆς μετὰ χερῆς καὶ τὸ ὄλον ἦδος, οὐκ αὐτῆς αὐτῆς ἐκβῆν. καὶ ἡ τῆ λέξιν, εἰ περ αὐτῆ καρχη μῶμοιτο, οὐκ αὐτῆς οὐδὲ τῆ πλάτωνα οὐδὲ τοῖς κῶμικοῖς, οὐδὲ τῆς συγγραφέας ἀπεπλήπῶς. μῶλλον ἡ καρχη λέγει, ὅπ καὶ ὀνομασποποιεῖν συνηθῆς ἀπικρῶς, καὶ καρχη πρὸς τῆς ἴσθρ κῶμικῶν ἡ ἡλας τοῖς κῶμικοῖσι ὀνομασπο, οἰα πολλὰ ὡσπερ μῶμοι δὲ καρχη καὶ ἀεσοφῆς, καὶ τῶ ὑπεληκῶν σιατῆ κῶμιζεν τῶ πλάτωνι. εἰ ἡ καρχη εἰσισηγῆς πορφοροῖ τῆς ὡ δόξῆ μὲν αὐτῆ εἰκότως ἐκβῆν. εἰ ποῖ δ' ἀπ τῆ ὀμνος, καρχη τῆ καρχη καὶ τῶ ταρχηται τῆτο συμβῆναι. ὅτι γὰρ οὐ δὲ γῆρας, οὐδὲ δὲ ἀτονίαν λόγον τῆτο συμβῆναι δὲ δὲ ὄλον

ἐν τῆ πρὸς σφῶν λόγου, ὅς πολὺ μετὰ χερῆς ἐστὶ ταῦτις τῆς δημοθῆρας. ὁ μὲν γὰρ εἶρηται, ἐν ἀρχῆ τῆς καρχη ἀλέξανδρον καταστάσεως. ὁ δὲ πρὸς τῆ σφῶν λόγος, ἀλέξανδρου ὄντος ἐν ἰνδοῖς, ἡ ἐν περσῆς.

